

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 110.257 van 16 september 2002

A. 117.028/VIII-2908

In zake: **DEBRULLE** Claude,
rue du Mazy 24
1460 Itter,

tegen:

de Belgische Staat,
vertegenwoordigd door de Minister van Justitie,

die woonplaats heeft gekozen
bij Mr. Philippe LEVERT, advocaat,
Louizalaan 149/21
1050 Brussel.

DE WAARNEMEND VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het op 19 februari 2002 ingediende verzoekschrift waarbij Claude DEBRULLE de nietigverklaring vordert van twee ministeriële besluiten van 13 december 2001, waarvan het eerste binnen het directoraat-generaal Strafwetgeving en Rechten van de Mens een directie Europees Strafrecht opricht waarvan de opdracht er inzonderheid in bestaat de Minister van Justitie te vertegenwoordigen op alle fora van de Europese Unie inzake strafrechtelijke materies, en waarvan het tweede de personeelsleden aanwijst die van de directie Europees Strafrecht deel moeten uitmaken;

Gezien de gelijktijdig ingediende vordering waarbij dezelfde verzoeker de schorsing van de tenuitvoerlegging van de voormelde handelingen vordert;

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij:

Gezien het toelichtend verzoekschrift dat verzoeker op 15 maart 2002 heeft ingediend;

Gezien de aanvullende nota met opmerkingen en het aanvullend administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag van de heer BOUVIER, adjunct-auditeur-generaal bij de Raad van State, opgemaakt op grond van artikel 94 van de algemene procedureregeling en van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2002, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij zij worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 6 september 2002;

Gehoord het verslag van mevrouw DAURMONT, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en van Mr. LEVERT, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer BOUVIER, adjunct-auditeur-generaal bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende gegevens dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep:

1. Verzoeker bekleedt de graad van directeur-generaal. Hij staat sinds 1993 aan het hoofd van het directoraat-generaal Strafwetgeving en Rechten van de Mens van het Ministerie van Justitie. In die hoedanigheid is hij inzonderheid belast met de taak van Belgische coördinator voor de Raad "Justitie - Binnenlandse Zaken" van de Europese Unie. In een nota die hij op 14 oktober 1999 aan de Minister van Justitie heeft gericht, heeft hij die taak in detail beschreven en daarvoor verwezen naar de bepalingen van artikel 36 van het Verdrag betreffende de Europese Unie,

opgemaakt te Maastricht op 7 februari 1992, in de op 2 oktober 1997 te Amsterdam geconsolideerde versie, welke bepaling als volgt luidt:

- " 1. Er wordt een coördinatiecomité van hoge ambtenaren opgericht. Dit comité heeft naast zijn coördinerende functie tot taak :
- hetzij op verzoek van de Raad, hetzij op eigen initiatief ten behoeve van de Raad adviezen uit te brengen;
 - onverminderd artikel 207 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, bij te dragen aan de voorbereiding van de werkzaamheden van de Raad op de in artikel 29 bedoelde gebieden.
2. De Commissie wordt volledig betrokken bij de werkzaamheden op de in deze titel genoemde gebieden";

waaraan hij inzonderheid het volgende heeft toegevoegd:

- " Deze taak omvat de volgende aangelegenheden: de controle aan de buitengrenzen van de Europese Unie, de judiciële samenwerking in strafzaken, de politieke samenwerking, de samenwerking op het stuk van de douane, alsook de asielproblematiek uit het oogpunt van de rechten van de mens".

2. Volgens de internet-site van het departement Justitie "(is) het Directoraat-generaal Strafwetgeving en Rechten van de Mens ... de natuurlijke adviseur van de Minister voor alles wat het strafrecht en de rechten van de mens betreft. De functie van het DG betreft in de eerste plaats de normatieve activiteit en de internationale onderhandelingen, maar het behandelt daarnaast ook een aantal van individuele dossiers, hetzij in het kader van de toepassing van de wet, hetzij in het kader van geschillen". Op internationaal niveau "neemt (het) deel aan het geheel van internationale onderhandelingen die betrekking hebben op het strafrecht en de rechten van de mens, in alle internationale fora die actief zijn in deze domeinen". Dat directoraat-generaal omvat zes diensten: de dienst Vragen van Algemeen en Internationaal Strafrecht, de dienst Bijzonder Strafrecht en Politieke Vragen, de dienst Internationale Gerechtelijke Samenwerking, de dienst Europese Coördinatie, de dienst Rechten van de Mens en de dienst Justitie en Ontwikkelingssamenwerking.

3. Op 29 januari 2001 ontmoeten de secretaris-generaal en de vijf directeurs-generaal van het departement Justitie de Minister en leden van diens kabinet, onder wie Philippe de KOSTER, adjunct-kabinetschef. In de notulen van hun vergadering staat onder meer het volgende:

- " 4. Europees voorzitterschap

De Minister vreest dat het verwachte resultaat op strafrechtelijk gebied niet wordt bereikt, ondanks de indienstneming van tien extra arbeidscontractanten.

Volgens de heer DE KOSTER doet de omstandigheid dat de heer DEBRULLE zowel coördinator als directeur-generaal is een probleem rijzen, omdat het moeilijk is tegelijkertijd met twee tijdschema's te werken".

Na de omstandige antwoorden van verzoeker te hebben gehoord, besluit de Minister met de vraag "of het strafrecht en de rechten van de mens naast het Europees voorzitterschap niet te veel zijn voor één persoon en of het niet verkieslijk is dat de heer DEBRULLE zich uitsluitend zou bezighouden met het Belgisch voorzitterschap van de Europese Unie" en "verzoekt (hij) de heer DEBRULLE daarover na te denken en hem binnen veertien dagen een oplossing voor te stellen".

4. Naar aanleiding van dit onderhoud en het verzoek dat hem is gedaan, richt verzoeker op 9 februari 2001 een nota aan de Minister waarin hij betoogt dat de kwestie van de cumulatie van zijn ambten zich niet heeft voorgedaan tijdens het vorige Belgisch voorzitterschap, terwijl de taak waarmee hij belast was zwaarder was, en dat "naar ieders mening dit voorzitterschap in 1993 een succes was". Verzoeker betreurt in deze nota "het gebrek aan samenwerking in vertrouwen en loyaliteit" tussen adjunct-kabinetschef Philippe de KOSTER en het directoraat-generaal Strafwetgeving en Rechten van de Mens - verzoeker in het bijzonder - "dat de grootste handicap vormt voor het welslagen van het Belgisch voorzitterschap in de derde pijler", en staft zijn betoog met verschillende voorbeelden. Verzoeker concludeert in de volgende bewoordingen:

" De heer Minister zal derhalve begrijpen dat het mij niet meer mogelijk lijkt de bijzondere samenwerking als Belgisch coördinator in het comité waarin artikel 36 van het verdrag van Amsterdam voorziet, met de kabinetschef, de heer DE KOSTER, met de resultaatsverbintenissen die deze samenwerking meebrengt, voort te zetten. Ik verkies - met spijt - af te zien van deze opdracht en mij volledig bezig te houden met mijn eerste functie, te weten hoofd van het directoraat-generaal Strafwetgeving en Rechten van de Mens".

Hij wijst er evenwel op dat de situatie anders zou kunnen zijn indien een aantal waarborgen inzake samenwerking tussen het bestuur en het kabinet worden vastgelegd, waaronder "een precieze en evenwichtige inventaris van de respectieve taken van het kabinet en van het directoraat-generaal [van verzoeker] op basis van het beginsel dat het beleid toekomt aan het kabinet en de uitvoering berust bij de administratie".

5. Op 15 februari 2001 neemt de Minister van Justitie akte van de beslissing van verzoeker om af te zien van de uitoefening van zijn mandaat als Belgisch coördinator van het comité van artikel 36 EU-Verdrag en belast hij adviseur-generaal Daniel FLORE ermee hem in die hoedanigheid op te volgen.

6. Volgens een in het Nederlands gestelde nota die ondertekend is door adjunct-kabinetschef Philippe de KOSTER, is de Minister van Justitie "heel tevreden met de samenwerking met de CATS coördinator en de bijzondere

ambtenaren die bezig zijn met de Europese materie" tijdens het Belgisch voorzitterschap, en is het de wens van de Minister een "Europese cel of directoraat" op te richten binnen het directoraat-generaal van verzoeker. Er wordt vermeld dat het de bedoeling is om daartoe een ministerieel besluit uit te werken en dat in werking te laten treden voor het einde van het Belgisch voorzitterschap "zodat wij kunnen verder werken onder het Spaanse voorzitterschap".

7. Op 22 november 2001 richt verzoeker aan de Minister van Justitie een nota betreffende de "ontwerpen van kaderbeslissing van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de strijd tegen het terrorisme". Hij betoogt onder meer het volgende:

" Deze twee teksten, die op 19 september jongstleden bekendgemaakt zijn en deels geïmproviseerd zijn direct na de rampzalige gebeurtenissen in New-York en Washington, zouden, naar de wil die de Europese staatshoofden en regeringsleiders opnieuw te kennen gegeven hebben, moeten worden goedgekeurd tijdens de Raad Justitie-Binnenlandse Zaken van 6 en 7 december 2001! Dit is geenszins redelijk, wegens de fundamentele en complexe vragen die deze ontwerpen van kaderbeslissing doen rijzen".

Op dit betoog volgen een groot aantal juridische bezwaren waartoe deze ontwerpen volgens verzoeker aanleiding geven.

8. Op 29 november 2001 richt de Minister, die van de voormelde nota kennis heeft genomen, zich in de volgende bewoordingen tot de secretaris-generaal van het Ministerie van Justitie:

" Het is weliswaar normaal dat de Minister door zijn diensten op technisch vlak en voor kwesties die behoren tot hun bevoegdheid wordt geadviseerd, maar het is daarentegen onaanvaardbaar dat een ambtenaar-generaal van mijn bestuur, op het politieke vlak, het optreden van de regering bekritiseert, zoals de heer DEBRULLE in zijn nota doet. De conclusies van de Europese Raad, die hem "geenszins redelijk" lijken, zijn onder het voorzitterschap van de Eerste Minister aangenomen. Wat betreft zijn beschuldiging, waarbij hij "fundamentele bezwaren" van politieke aard maakt die "belangrijke amendementen" noodzakelijk maken, is in de Raad van ministers van de Europese Unie onder mijn voorzitterschap een politiek akkoord bereikt.

Deze nota toont eens te meer aan dat hij de rollen verwart. De politieke beoordeling van de te treffen beslissingen ligt bij de regering, die de parlementaire meerderheid vertegenwoordigt, en is de uitdrukking van de democratische wil.

De hardnekkigheid van de heer DEBRULLE maakt alle samenwerking onmogelijk en ik onderzoek de maatregelen die moeten worden getroffen om uit deze constatering de nodige conclusies te trekken.

Voor de onmiddellijke toekomst ga ik er van uit dat de heer DEBRULLE, directeur-generaal, het departement Justitie niet meer mag vertegenwoordigen in nationale of internationale instanties".

9. De tenuitvoerlegging van deze beslissing is, naar aanleiding van een vordering die verzoeker onder aanvoering van uiterst dringende noodzakelijkheid op 13 december 2001 bij de Raad van State had ingesteld, bij arrest nr. 101.980 van 18 december 2001 geschorst, inzonderheid om de volgende redenen:

" Overwegende dat het betwiste besluit voortvloeit uit een foutieve interpretatie van de omstreden nota die ondertekend was door verzoeker; dat verzoeker immers geenszins gesteld heeft dat 'de conclusies van de Europese Raad' 'in geen geval redelijk (waren)', maar wel de termijnen die opgelegd waren om deze conclusies ten uitvoer te leggen; dat bovendien elk ontwerp een belangrijk politiek karakter kan hebben naargelang van het belang dat de Minister die het verdedigt eraan hecht of van de aard van de terughoudendheid die het bij zijn partners opwekt; dat deze omstandigheden de normale rol van de administratie geenszins kunnen wijzigen; dat deze haar rol vervult, niet door zich te verzetten tegen de politieke wil van de Minister, maar door diens aandacht te vestigen op de juridische problemen die de concretisering van deze wil zou kunnen doen rijzen; dat in het onderhavige geval verzoeker alleen onderstreept heeft dat de bewuste plannen problemen deden rijzen wat betreft de overeenstemming ervan met het Verdrag van Amsterdam, het Verdrag van Genève en het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; dat dergelijke bezwaren, hoe onaangenaam ze ook zijn voor de politicus van wie het bewuste ontwerp uitgaat of die het heeft verdedigd, behoren tot de essentie zelf van het administratief ambt; dat verzoeker bovendien voorstellen heeft gedaan die ertoe strekken waarborgen toe te kennen om ervoor te zorgen dat het door de Minister van Justitie verdedigde ontwerp rechtsgeldig is; dat ten slotte niet wordt aangetoond dat verzoeker tijdens internationale of interdepartementale onderhandelingen het bindend mandaat dat zijn Minister hem zou hebben gegeven niet heeft nageleefd; dat onder deze voorwaarden de beschuldiging van inmenging van de administratie in de politiek een kennelijke dwaling omtrent de beoordeling is".

Het beroep tot nietigverklaring van dat besluit is nog steeds aanhangig.

10. Intussen heeft de Minister van Justitie op 13 december 2001 twee besluiten uitgevaardigd.

Het eerste besluit luidt als volgt:

" Gelet op het koninklijk besluit van 9 maart 2001 tot vaststelling van de personeelsformatie van het Centraal Bestuur van het Ministerie van Justitie;

Gelet op het ministerieel besluit van 26 juni 1999 houdende verdeling per Bestuur, van de betrekkingen van de personeelsformatie van het Centraal Bestuur van het Ministerie van Justitie;

Gelet op het feit dat het verdrag van Amsterdam aan de Europese Unie nieuwe doelstellingen heeft verschaft en nieuwe juridische instrumenten om deze te realiseren, in het bijzonder de besluiten en de kaderbesluiten;

Gelet op de toenemende intensiteit van de werkzaamheden van de Europese Unie op dit gebied sedert de inwerkingtreding van het verdrag van Amsterdam en sedert de Europese Raad in Tampere in oktober 1999, die bovendien in een stroomversnelling zijn geraakt sedert de gebeurtenissen van 11 september 2001;

Gelet op het feit dat de besluiten en de kaderbesluiten de wetgevers van de Lidstaten verplichtingen opleggen die een geïntegreerde aanpak verantwoorden, van de uitwerking van de Europese normen en van inbouw in het intern recht;

Overwegende dat het passend is om profijt te trekken uit de bijzonder nuttige ervaring die werd opgedaan tijdens het Belgisch voorzitterschap van de Europese Raad gedurende het tweede semester van 2001,

B E S L U I T

Artikel 1

In de schoot van het Directoraat-generaal Strafwetgeving en Rechten van de Mens wordt een directie Europees Strafrecht opgericht, geplaatst onder de leiding van de adviseur-generaal, Belgisch coördinator bij het comité van artikel 36 van het verdrag van de Europese Unie.

Artikel 2

Deze directie neemt volgende taken op zich:

- deelnemen aan alle werkzaamheden van de Europese Unie op strafrechtelijk vlak welke tot de bevoegdheden van de minister van Justitie behoren;
- de ministerraden van de Europese Unie inzake justitie en binnenlandse zaken voorbereiden;
- de minister van Justitie bijstaan in al zijn internationale verplichtingen met betrekking tot deze werkzaamheden;
- bijdragen tot de voorlichting van het Belgisch Parlement nopens deze werkzaamheden;
- de beslissingen genomen op Europees niveau omzetten naar Belgisch recht, in het bijzonder door de nodige wetsontwerpen voor de bereiden en de parlementaire opvolging ervan;

Deze taken worden, indien nodig, uitgevoerd met de steun van andere technisch bevoegde diensten van het directoraat-generaal.

Artikel 3

Deze directie staat in voor de vertegenwoordiging van het ministerie van Justitie op alle fora van de Europese Unie inzake strafrechtelijke materies, indien nodig in overleg met andere technisch bevoegde diensten van het directoraat-generaal.

Artikel 4

Deze directie is samengesteld uit personeelsleden, aangewezen door de minister van Justitie:

- Minstens acht van niveau 1, de adviseur-generaal niet inbegrepen;
- minstens drie van niveau 2.

Artikel 5

Dit besluit treedt in werking op 1 januari 2002.

Artikel 6

De secretaris-generaal van het ministerie van Justitie is belast met de uitvoering van dit besluit".

Bij het tweede besluit worden zeven personeelsleden "enkel en volledig" ter beschikking van die nieuwe directie gesteld.

Dat zijn de bestreden handelingen.

11. Op 8 januari 2002 schrijft verzoeker aan de Minister dat het doel van die beide besluiten "duidelijk in het verlengde ligt en deel uitmaakt van de tenuitvoerlegging van [zijn] besluit van 29 november 2001" dat geschorst is bij het voornoemde arrest van de Raad van State, en vraagt hij aan de Minister of hij voornemens is die beide besluiten te handhaven.

12. In antwoord op de nota d.d. 8 januari 2002 van verzoeker richt de Minister op 16 januari 2002 aan de Secretaris-generaal een nota waarin hij inzonderheid schrijft dat de beide ministeriële besluiten van 13 december 2001 "volledig losstaan van het besluit van 29 november 2001" en "deel uitmaken van een heel andere context" en dat "de denkoefening die tot de totstandkoming van die besluiten heeft gevoerd, dateert van vóór het arrest van de Raad van State en van vóór de gebeurtenissen die tot het besluit van 29 november 2001 hebben geleid, en concrete gestalte geeft aan de opties die tijdens het voorzitterschap van de Europese Unie zijn genomen".

13. Met een dienstorder van 18 januari 2002 vaardigt verzoeker verscheidene maatregelen van interne organisatie uit teneinde aan die ministeriële besluiten gevolg te geven maar kondigt hij tegelijk aan dat het zijn bedoeling is bij de Raad van State beroep in te stellen tegen die besluiten;

Overwegende dat de verwerende partij de ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring en, bijgevolg, van de vordering tot schorsing betwist op grond van de stelling dat de Raad van State beroepen tegen maatregelen van interne orde niet ontvankelijk acht; dat ze in verband met de eerste bestreden handeling aanvoert dat daarbij alleen een directie Europees Strafrecht wordt georganiseerd, dat die handeling losstaat van het incident van 29 november 2001 waarbij verzoeker tegenover de Minister van Justitie is komen te staan, en dat daarbij noch zijn aanstelling, noch zijn rechtspositie wordt gewijzigd; dat ze daarop laat volgen dat verzoeker reeds in februari 2001 afgezien had van de uitoefening van zijn functie als coördinator van het CATS waarop de eerste bestreden handeling betrekking heeft; dat ze erop wijst dat de tweede bestreden handeling een maatregel van interne

administratie is en dat verzoeker er geen belang bij heeft de aanwijzingen te betwisten die bij die handeling worden toegekend;

Overwegende dat maatregelen van interne orde gedefinieerd worden als maatregelen die buiten het bestuur geen enkel effect sorteren en die, voor de diensten en de personeelsleden waarover het bestuur beschikt, evenmin wijzigingen aanbrengen in de rechtsordening ;

Overwegende dat bij de eerste bestreden handeling binnen het directoraat-generaal Strafwetgeving en Rechten van de Mens van het departement Justitie een directie Europees Strafrecht wordt opgericht; dat die directie bij die handeling onder het gezag wordt geplaatst van de adviseur-generaal die Belgisch coördinator is bij het comité van artikel 36 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (CATS); dat die directie er bij die handeling mee belast wordt deel te nemen aan de werkzaamheden van de Europese Unie op strafrechtelijk vlak, de ministerraden van de Unie inzake justitie en binnenlandse zaken voor te bereiden, de Minister van Justitie bij te staan in al zijn internationale verplichtingen met betrekking tot deze werkzaamheden, bij te dragen tot de voorlichting van het Belgisch Parlement in verband met deze werkzaamheden en het Ministerie van Justitie te vertegenwoordigen op alle fora van de Europese Unie inzake strafrechtelijke materies; dat die handeling voorts bepaalt dat die nieuwe directie bij de uitoefening van de taken die aan haar zijn opgedragen rechtstreeks mag handelen met de andere technisch bevoegde diensten van het directoraat-generaal; dat die handeling grondig verschilt van een loutere maatregel van interne organisatie, aangezien het essentiële doel ervan er net in bestaat de directie die daarbij wordt opgericht te belasten met taken van samenwerking met derden; dat die handeling beantwoordt aan de definitie van de verordenende handeling, waarbij, door algemene en abstracte bepalingen, gedragsregels voor het heden en de toekomst worden vastgelegd; dat die handeling dan ook rechtsgevolgen heeft en dat daartegen bijgevolg beroep kan worden ingesteld bij de Raad van State; dat het niet nodig is zich uit te spreken over de vraag of de eerste bestreden handeling, zoals verzoeker beweert, in het verlengde ligt van de individuele maatregel die op 29 november 2001 ten aanzien van verzoeker is genomen en waarvan de tenuitvoerlegging geschorst is bij arrest nr. 101.980 van de Raad van State, aangezien ermee kan worden volstaan te constateren dat die handeling tot gevolg heeft dat de functie van directeur-generaal die door verzoeker wordt bekleed, beperkt of op zijn minst strak omlijnd wordt; dat dit besluit, door het feit alleen dat het afbreuk doet aan de wijze waarop verzoeker zijn functie vervult, hem inderdaad nadeel berokkent; dat de directie die daarbij wordt opgericht weliswaar onder het gezag van de "adviseur-generaal, Belgisch coördinator bij het

comité van artikel 36 van het verdrag van de Europese Unie" wordt geplaatst, maar zulks niet wil zeggen dat de taken die hem worden opgedragen samenvallen met die welke hij reeds in dat comité uitoefende; dat uit een vergelijking van de bestreden handeling met de taken die tevoren aan de voornoemde coördinator waren toevertrouwd ondubbelzinnig blijkt dat het besluit, door de strekking ervan, verder reikt dan die taken; dat de rol van de coördinator immers beperkt is tot het deelnemen aan de werkzaamheden van het comité bedoeld in artikel 36, welk comité de Europese raad dient bij te staan op het stuk van de politieke en judiciele samenwerking in strafzaken, terwijl de taak die aan de directie Europees Strafrecht is opgedragen betrekking heeft op het deelnemen aan alle werkzaamheden van de Europese Unie op strafrechtelijk vlak en het vertegenwoordigen van de Minister van Justitie op alle fora van de Unie die deze materie behandelen;

Overwegende dat de tweede bestreden handeling op grond van de eerste is uitgevaardigd en een maatregel is tot uitvoering ervan; dat het hoe dan ook ondenkbaar is dat de tweede bestreden handeling zou bestaan als de eerste niet zou bestaan; dat de vraag naar de ontvankelijkheid van het tegen die handeling gerichte beroep dan ook niet rijst, aangezien het met die tweede handeling noodzakelijkerwijze net zo moet vergaan als met de eerste; dat de exceptie, wat de twee bestreden handelingen betreft, afgewezen dient te worden;

Overwegende dat verzoeker in zijn toelichtend verzoekschrift een nieuw middel uiteenzet, dat hij bestempelt als zijnde van openbare orde en dat ontleend wordt aan schending van de artikelen 32 en 102 van de Grondwet, onbevoegdheid van de steller van de handeling en schending van het koninklijk besluit van 25 november 1925 tot vaststelling van het organiek reglement van het Ministerie van Justitie; dat hij in wezen betoogt dat het stellen van de eerste bestreden handeling tot de bevoegdheid van de Koning behoorde en dat de Minister van Justitie alleen bevoegd is om de bepalingen van het organiek reglement af te stemmen op de verordeningsbepalingen die van kracht bleven toen het oorspronkelijke organiek reglement aangenomen is;

Overwegende dat de verwerende partij in haar aanvullende nota met opmerkingen ten eerste aanvoert dat de artikelen 37 en 102 van de Grondwet niets uit te staan hebben met deze zaak en dat alleen artikel 107 van de Grondwet met de bestreden handeling verband houdt; dat ze van oordeel is dat bij deze bepaling weliswaar aan de Koning de bevoegdheid wordt verleend om het statuut van het rijkspersoneel vast te stellen, maar dat die bepaling niet aldus mag worden uitgelegd dat ze de bevoegdheid voor het organiseren van de diensten van een ministerieel

departement alleen aan Hem opdraagt; dat ze zich vervolgens afvraagt of het koninklijk besluit van 25 november 1925 thans nog geldig is, aangezien het bij nader inzien impliciet opgeheven lijkt door een reeks koninklijke besluiten van recentere datum; dat ze daarop laat volgen dat bij dat besluit overigens geen directoraat-generaal wordt opgericht waarvan de bevoegdheden zouden overeenkomen met die van het directoraat-generaal aan het hoofd waarvan verzoeker staat; dat ze uiteenzet dat artikel XII van dat besluit hoe dan ook alleen betrekking heeft op de personeelsformatie en de bevoegdheden van het secretariaat en de directoraten-generaal; dat de bestreden handeling volgens haar geenszins neerkomt op een besluit betreffende de personeelsformatie en dat daarbij evenmin de bevoegdheden van een directoraat-generaal worden vastgesteld, maar dat daarbij alleen binnen een directoraat-generaal een bijzondere dienst wordt opgericht zonder de bevoegdheden die aan dat directoraat-generaal zijn opgedragen op de helling te zetten;

Overwegende dat de door verzoeker aangevoerde tekortkoming verband houdt met de bevoegdheid van de steller van de eerste bestreden handeling; dat een middel waarin zulk een tekortkoming wordt aangevoerd, zoals verzoeker terecht betoogt, van openbare orde is; dat de Raad van State dat middel om die reden ambtshalve kan opwerpen; dat er daarom geen grond bestaat om na te gaan of verzoeker dat middel heeft aangevoerd binnen de termijn van zestig dagen die gesteld is om voor de Raad van State in rechte op te treden en zelfs niet om te onderzoeken of verzoeker bij vergissing naar bepaalde grondwetsartikelen zou hebben verwezen, zoals de verwerende partij aangeeft;

Overwegende dat de artikelen 37 en 107, tweede lid, van de Grondwet aldus moeten worden uitgelegd dat daarbij aan de Koning de bevoegdheid wordt opgedragen om het statuut van het rijkspersoneel vast te stellen en het bestuur te organiseren; dat de Koning, in zijn hoedanigheid van persoon bij wie de uitvoerende macht berust, ermee belast is die uitvoerende macht te organiseren, wat de bevoegdheid omvat om ministeriële departementen op te richten en binnen die departementen diensten op te richten en de bevoegdheden van die diensten vast te stellen; dat het inzonderheid aan Hem staat om het organiek reglement van elk ministerieel departement vast te stellen; dat het weliswaar aan de Koning staat om de aan Hem opgedragen bevoegdheden zelf uit te oefenen, maar dat evenwel wordt aangenomen dat binnen bepaalde grenzen bij een koninklijk besluit een verordenende bevoegdheid aan een minister wordt toegekend; dat het koninklijk besluit van 9 maart 2001 tot vaststelling van de personeelsformatie van het Centraal Bestuur van het Ministerie van Justitie waarnaar in de eerste bestreden handeling wordt verwezen evenwel geen enkele bepaling bevat waarbij aan de Minister van Justitie de

bevoegdheid wordt verleend om zelf de diensten van zijn departement te organiseren; dat zulk een machtiging evenmin te vinden is in het organiek reglement dat bij het voormelde koninklijk besluit van 25 november 1925 is vastgesteld; dat de Minister van Justitie weliswaar bij de koninklijke besluiten van 9 maart 2001 en 25 november 1925 wordt belast met de uitvoering ervan; dat, wat de eerste vermelde regeling betreft, de uitvoering van een besluit waarin per graad wordt vermeld hoeveel betrekkingen er binnen het departement bestaan, door de strekking zelf van dat besluit niet de bevoegdheid omvat om binnen dat departement diensten op te richten; dat, algemeen gesproken, de bepaling van een koninklijk besluit waarbij een minister met de uitvoering van een regeling wordt belast, die minister alleen machtigt om nadere maatregelen of uitvoeringsmaatregelen van gering belang uit te vaardigen; dat een regeling, zoals de eerste bestreden handeling, waarbij binnen een directoraat-generaal een dienst wordt opgericht waaraan een zodanige autonomie wordt verleend dat die rechtstreeks mag handelen met zowel federale als internationale instanties van buiten het departement, niet kan worden beschouwd als een regeling van gering belang; dat voorts aangenomen wordt dat een minister rechtstreeks aan zijn hiërarchische bevoegdheid het recht ontleent om regelingen voor de organisatie en de werking van zijn departement uit te vaardigen; dat de bevoegdheid die aldus aan de minister wordt toegekend op grond van een ongeschreven regel om die reden nog restrictiever moet worden uitgelegd; dat die bevoegdheid bijgevolg evenmin een geldige rechtsgrond voor de bestreden handeling kan opleveren; dat de steller van de eerste bestreden handeling kennelijk niet bevoegd was om die handeling te stellen; dat daarvoor een koninklijk besluit moest worden uitgevaardigd; dat het middel kennelijk gegrond is;

Overwegende dat het met het tweede bestreden besluit, dat ten gevolge van die eerste bestreden handeling is uitgevaardigd, net zo moet vergaan als met die eerste handeling;

Overwegende dat er geen grond bestaat om onderzoek te wijden aan de overige middelen, die, gesteld dat ze gegrond zijn, niet tot een ruimere nietigverklaring zouden kunnen leiden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd worden de ministeriële besluiten van 13 december 2001 waarvan het eerste binnen het directoraat-generaal Strafwetgeving en Rechten van de Mens een directie Europees Strafrecht opricht waarvan de opdracht er inzonderheid in bestaat de Minister van Justitie te vertegenwoordigen op alle fora van de Europese Unie inzake strafrechtelijke materies, en waarvan het tweede de personeelsleden aanwijst die van de directie Europees Strafrecht deel moeten uitmaken.

Artikel 2.

Er is geen grond meer om over de vordering tot schorsing uitspraak te doen.

Artikel 3.

De kosten, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op zestien september tweeduizend twee door:

Mevr.	DAURMONT,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
de Hr.	BLANJEAN,	toegevoegd griffier.

De toegevoegd Griffier,

De Voorzitter,

Th. BLANJEAN

O. DAURMONT

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.